

sygn. akt IXKa 325/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - Wydział IX Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący – SSO Andrzej Walenta

Protokolant - stażysta Marzena Chojnacka

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2014r. sprawy **K. G.**

obwinionej o popełnienie wykroczeń z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym, art. 94§1 kw, na skutek apelacji wniesionej przez **obwinioną K. G.** od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 02 kwietnia 2014r., sygn. akt XIIW 2756/13

I. **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :**

a. **uchyla punkt „I” wyroku;**

b. obwinioną K. G. uznaje za winną tego, że w dniu 9 kwietnia 2013r. o godz. 10.35 w T. na ul. (...), będąc kierowcą pojazdu marki F. o nr rej (...) przekroczyła dozwoloną prędkość 50km/h o 35km/h, to jest winną popełnienia wykroczenia z art. 92a kw i za to na podstawie tego przepisu wymierza jej karę 300zł. (trzysta złotych) grzywny;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia K. G. od obowiązku ponoszenia opłaty sądowej za drugą instancję, zaś zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 325/14

UZASADNIENIE

K. G. została obwiniona o to, że:

w dniu 9 kwietnia 2013 r. o godz. 10:35 w T. na ul. (...), będąc kierowcą pojazdu marki F. o nr rej. (...) przekroczyła dozwoloną prędkość 50 km/h o 35 km/h oraz prowadziła pojazd na drodze publicznej nie mając do tego uprawnień,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym i art. 94 § 1 kw

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2014 r. (sygn. akt XII W 2756/13) uznał obwinioną za winną popełnienia zarzucanych jej czynów tj. wykroczeń z art. 92a kw, art. 94§1 kw i za to na podstawie art. 94§1 kw w zw. z art. 9§2 kw wymierzył jej karę 600 złotych grzywny. Obwiniona została zwolniona z obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, a poniesionymi wydatkami obciążony został Skarb Państwa

Od powyższego wyroku **apelację wniosła obwiniona** zaskarżając wyrok w całości. Obwiniona wskazała, że sąd meriti uznając jej winę za wykroczenia z art. 92a kw i z art. 94§1kw dał bezkrytycznie wiarę zgromadzonym w sprawie dowodom z dokumentów, tymczasem podniosła ona, że mylnie jest przekonanie sądu meriti, iż nie ma uprawnień do kierowania samochodami gdyż takie uprawnienia posiada, na co przedłożyła dowód w postaci kserokopii prawa jazdy wystawionego na rodowe nazwisko S..

Treść apelacji sugeruje, że obwiniona domagała się uniewinnienia od popełniania zarzucanych jej czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na skutek apelacji obwinionej sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok.

O ile argumenty apelacji nie przekonały by sąd meriti uznając winę obwinionej za czyn z art. 92a kw polegający na przekroczeniu prędkości administracyjnie dopuszczalnej dopuścił się błędów, o tyle obwiniona zasadnie wytknęła wadliwość orzeczenia w części dotyczącej ukarania jej za kierowanie samochodem bez wymaganych uprawnień.

Jeśli chodzi o czyn z art. 92a kw to sąd odwoławczy w pełni podziela ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy a akceptując wynikające z niej ustalenia faktyczne uznał zarzuty apelacji w tej części za nieuzasadnione. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie bez cienia wątpliwości pozwala stwierdzić, że obwiniona w dniu 9 kwietnia 2013 roku jechała samochodem ulicą (...) w T. i przekroczyła wówczas dopuszczalną prędkość o 35 km/h. Zdjęcie z fotoradaru z widocznym wizerunkiem twarzy kierującej (które zostało skonfrontowane z wizerunkiem twarzy obwinionej nadesłanym przez Urząd Gminy w S.) przekonuje, że obwiniona kierowała samochodem w okolicznościach opisanych w postawionym jej zarzucie przekraczając prędkość administracyjnie dozwoloną. Dowody uwzględnione przez sąd I instancji (których prawdziwość nie została podważona) nie pozwala zatem uwzględnić twierdzeń obwinionej, która nie przyznawała się do winy i która wyjaśniała, że nie pamięta co robiła 9 kwietnia 2013 roku.

Przyznać natomiast rację należy obwinionej, iż w sprawie niezasadnie ukarano ją za czyn z art. 94 §1 kw. U podstaw uznania winy obwinionej za to wykroczenie legło ustalenie, iż obwiniona w dniu zdarzenia nie miała uprawnień do kierowania samochodem osobowym, jednakże to przekonanie sądu meriti okazało się całkowicie bezpodstawne. W toku postępowania odwoławczego ustalono bowiem, że obwiniona posiada prawo jazdy a uprawnienie do prowadzenia samochodów osobowych (uzyskane przez obwinioną w 2002 r.) nie zostało jej odebrane. Do apelacji obwiniona załączyła kserokopię posiadanego prawa jazdy wydanego przez Prezydenta Miasta T. na rodowe nazwisko S. (k. 70) i po zweryfikowaniu tych informacji ustalono w Wydziale Ewidencji i Rejestracji Urzędu Miasta T., że obwiniona rzeczywiście posiada uprawnienia do kierowania samochodami osobowymi a prawo jazdy (wystawione na nazwisko rodowe obwinionej), którego kserokopię nadesłała, jest aktualne (k. 83). W tych okolicznościach rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w części odnoszącej się do ukarania obwinionej za czyn z art. 94 §1 kw nie mogło się ostać.

W związku z powyższym sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił punkt I i uznał obwinioną za winną tego, że w dniu 9 kwietnia 2013 r. o godz. 10.35 w T. na ul. (...), będąc kierowcą pojazdu marki F. o nr. rej. (...) przekroczyła dozwoloną prędkość 50 km/h o 35 km/h, to jest za winną popełnienia wykroczenia z art. 92a kw i za to na podstawie tego przepisu wymierzył obwinionej karę 300 złotych. Kara ta jest o połowę niższa niż wymierzona przez sąd I instancji z racji tego, że wówczas wymierzano karę za dwa wykroczenia zaś obecnie tylko za czyn z art. 92a kw. Sąd odwoławczy uznał, że kara 300 złotych grzywny odpowiada dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 33 kw oraz uwzględnia dyspozycje art. 24 § 1 i 3 kw. Wysokość kary grzywny dostosowana została do wagi czynu obwinionej oraz jej możliwości płatniczych.

W sprawie nie dostrzeżono uchybień, które skutkować by musiały uchYLENIEM zaskarżonego orzeczenia a o których mowa w art. 104 kpw i art. 440 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw.

Na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk, sąd odwoławczy zwolnił obwinioną od opłaty sądowej, zaś zryczałtowanymi wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciążył Skarb Państwa.